

»Ne želimo biti zarobljenici prošlosti nego narod s pogledom u budućnost.«

Bonaventura Duda

Đakovački i srijemski biskup dr. Marin Sračić u svom pozdravu Sv. Ocu u Osijeku izrekao je bitnu istinu o sadašnjem stavu cijele svoje Crkve, i vjernika i svećenika. Spominjem samo najvažniji dio: "Dobro nam došli, Sveti oče, u biskupiju natopljenu krvlju mučenika sve tamo od vremena sv. panonskih i srijemskih mučenika. pa do naših dana kada su mnogi svećenici i vjernici posvjedočili vjernost Bogu i Apostolskoj stolici. Sveti oče, dobro došli u biskupiju koja je prije desetak godina teško stradala u besmislenome agresorskom ratu u kojemu su ginuli nevini, teško stradavali gradovi i sela, rušene i pljačkane crkve, obiteljski domovi, gospodarstva, škole i bolnice. Dovoljno je spomenuti grad Vukovar, simbol naših stradanja. No, ..." - i sada slijedi temeljni stav cijele Đakovačke i Srijemske biskupije: "No, ne želimo biti zarobljenici prošlosti nego narod s pogledom u budućnost, koju želimo graditi sa svim ljudima dobre volje."

Taj temeljni vjernički stav, dakako, označuje još uvijek istom PUT, put kojim smo odlučili poći i svakim ga danom sve više i sve bolje ostvariti, točnije ostvarivati. Taj temeljni vjernički stav, koji pred Papom i pred svijetom izjavljuje prvi čovjek svoje biskupije, predstavlja dug i težak put koji trebaju ostvarivati - nikada to neće biti savršeno ni svršeno - svi vjernici Đakovačke i Srijemske biskupije, predvođeni dakako slugama i službenicama Isusove nade i darovanog otкупljenja.

Uz te doista velike i teške riječi, Pastira Crkve đakovačke želio bih spomenuti još neke popratne događaje osječkog velikog susreta i cijelog ovog Papi-nog putovanja, stoga izvan Italije i trećega u Hrvatsku. Neka to bude najprije susret Pape i Dragutina Tadijanovića, biskupljanina te biskupije, po svoj prilici najstarijeg sudionika osječkog slavlja. Dva starca visokih godina, ali još uvijek snažna duha. Papa, starac u 84 godini života i Tadijanović u 97 godini. I u čemu su se susreli? U pjesmi "Dugo u noć": "Dugo u noć, u zimsku gluhu noć. Dugo u noć, u zimsku pustu noć. Dugo u noć, u zimsku bijelu noć". Šta to, "o majko žalosna, kaži, šta to sja u tvo-

jim očima, dugo u noć, u zimsku bijelu noć?" Nije li to vjera što zimsku, "gluhu noć", "pustu noć", pretvara u "zimsku bijelu noć"?!

A onda, onaj tako spontan i živ Papin pozdrav u propovijedi: "Pozdravljam braću koja zajedno s nama dijele vjeru u Isusa, Sina Božjega, jedinoga Spasitelja svijeta. Posebno pozdravljam metropolita Jovana i druge biskupe Srpske Pravoslavne Crkve. Njih molim da Njegovu Blaženstvu Patrijarhu Pavlu prenesu moj bratski pozdrav u ljubavi Kristovoj. Moja misao s pozdravom ide i k braći Zajednica nastalih u reformaciji." Očito je da ovakav jednostavan i spontan pozdrav ne prešućuje ono što nas dijeli, ali svima ističe ono što nas jedinstveno spaja, a to je vjera u Isusa Krista, jedinoga spasitelja svijeta. Bože moj, kolik je već put Papa ostvario u svojoj ekumenskoj vjeri! U našim svagdanjim putovima, osobito svećeničkim i župničkim, taj put može imati i teža probijanja, no - treba ga otpočeti i stalno sve više i sve bolje, makar bolno - ostvarivati.

Papa u Osijeku stavlja - svima - temeljni zadatak u prvoj svojoj riječi: "Zaklinjem vas: živite dostojno poziva kojim ste pozvani" (Ef 4,1), pisao je sveti Pavao kršćanima u Efezu. Predraga braćo i sestre, njegov poticaj i danas, na ovome svetom skupu, odzvanja kao vrlo suvremen." I ponavlja to u sredini propovijedi: "Ni jedan krštenik ne može ljenčariti! Ne obeshrabrujte se pred složenošću prilika! U molitvi tražite ishodište svake apostolske snage. Iz Evanđelja crpите svjetlost, koja će ravnati vašim koracima." I sasvim posebno se obraća zemljoradnicima: "Idući zrakoplovom prema Osijeku, mogao sam se diviti ljepoti slavonske ravnice, zvane 'žitnica Hrvatske'." Te je riječi snažno istakao i završio: "Znajte da su vam papa i Crkva blizu te da - visoko cijeneći nezamjenjivost i dostojanstvo vašega svakodnevnog truda - žele da se poljoprivredi i ljudima i ženama, koji obrađuju zemlju, prizna prava vrijednost u sveukupnom razvoju društvene zajednice" (usp. Gaudium et spes, 67; Laborem exercens, 21). Nije li to doista zadaća svih nas svećenika da i to, i takvo dušobrižništvo postavimo u svoje temeljne zadaće?

I završnica Papine propovijedi u Osijeku: "Povjeravam vas Mariji, zaručnici Josipovoj i majci Isusovoj, koju toliko štujete u svetištima u Aljmašu i Voćinu. Neka vas Ona pouči o duhu razmatranja, koje je živjela u Nazaretu, o junačkoj jakosti očitovanoj na Kalvariji, o misionarskoj podložnosti Duhu, kojega je zajedno s prvom kršćanskom zajednicom primila na dan Pedesetnice, i neka vam sve to isprosi. Marija sve vas dovela Isusu!" Koliko toga ima već u ovim odlomcima za naše svećeničko razmatranje! ■